

— In ti,» se je jezen obrnil do žene, «ji še pomagaš in jo učiš. Sram te bodi!»

Morda se je žena res sramovala, ali pa je imela težko vest, — odgovorila ni kakor bi bila rada.

«E, kaj ti veš! Ah naj gre zmršena in povaljana na cesto?»

«Ženska, ki misli na sam lišp in lepoticje, je nesreča zase in za druge,» je godrnjal mož.

«Mlada je, ničesar nima od življenja, — ti ji pa še spodobno počesanih las ne privoščiš. Vidiš, tak si . . .,» in že so se ji tresle ustnice.

Jakob Vrtačnik je vedel, da njegova preljuba žena zna prav krepko zajokati, kadar le hoče, in da ga njen jok vselej premaga in omehča. Zato je obmolknil. Zamahnil je z roko, kakor bi hotel pregnati odgovor, ki se mu je obešal na usta, in je stopil po sobi.

Marija si je pripenjala klobuk in je bila v zadregi. Strašuo dobro pa se ji je zdelo, ker je spoznala, da bi jo mati branila, pa naj bi se zgodilo karkoli.

«Čeprav je nedelja,» je dejal oče, «ali vsaj nekoliko bi šla lahko tudi ob nedeljah v pisarno. Saj veš, kako težko sem ti dobil službo.»

«Saj grem pa zdaj.»

«Kam zdaj? Deset je ura.»

«Vsaj za nekaj časa grem.»

In je šla. Ampak hitela je na Glavni trg. Moj Bog, po domačih neprijetnostih se mora malo razvedriti. — (Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

POLETJE.

Za hišo na pobočju se je vrstilo drevje,
škrlatno večerno nebo je žarelo skoz gosto vejevje;
veje in travne bilke so mi o Tebi šumele,
ko da so Tvoje tople besede me tiho objele.

O, si tudi Ti v daljavah uzrla večerno žarenje:
mojega srca razbolešteno koprnenje
vrglo je vriske škrlatne po nebu do Tebe v daljavi,
rožo pekočo (boš jo zaznala), da Te pozdravi.

*Nisak n'onsend go
Janas peseru - smil.
se Boga! 11/2 921*